

Sygn. akt II KK 23/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej

Protokolant Anna Janczak

w sprawie A. M.

skazanej z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 19 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 20 kwietnia 2011 .

**na podstawie art. 537 § 2 kpk i art. 632 pkt 2 kpk uchyla
zaskarżony wyrok i umarza postępowanie o zarzucony
oskarżonej czyn, zaś kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 11 marca 2011 r., który uprawomocnił się w dniu 19 maja 2011 r. uznał A. M. za winną czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że od 8 czerwca 2010 r. do 29 lipca 2010 r. w W. przy ul. D. na Poczcie

Polskiej nr ..., działając czynem ciągłym, dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w łącznej kwocie 3020,81 zł., poprzez przyjęcie i potwierdzenie odciskiem imiennie przydzielonego datownika czterech wpłat, a następnie nie zarachowanie ich na rachunki bankowe zgodnie z danymi zawartymi na dowodach wpłat, czym działała na szkodę Poczty Polskiej S.A. i na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin miesięcznie i podjął inne rozstrzygnięcia.

Następnie wyrokiem nakazowym z dnia 20 kwietnia 2011 r., Sąd ten skazał A. M. na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za to, że działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu:

- w dniu 12 czerwca 2010 r. w W., przy ul. Ś. będąc pracownikiem Poczty Polskiej, zatrudnionym na stanowisku asystenta, przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci pieniędzy w kwocie 752,50 zł w ten sposób, że dokonała od klienta przyjęcia wymienionej kwoty, posługując się imiennym datownikiem i podpisem, a następnie pobranych pieniędzy nie zaksięgowwała w kasie, czym działała na szkodę spółki - Poczta Polska S.A.,

- w dniu 5 lipca 2010 r. w W., przy ul. D. w Urzędzie Pocztowym W. ..., będąc pracownikiem Poczty Polskiej, zatrudnionym na stanowisku asystenta, przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci pieniędzy w kwocie 406,28 zł w ten sposób, że dokonała od klienta przyjęcia wymienionej kwoty, posługując się imiennym datownikiem i podpisem, a następnie pobranych pieniędzy nie zaksięgowwała w kasie, czym działała na szkodę spółki -Poczta Polska S.A.,

- w dniu 13 lipca 2010 r. w W., przy ul. D. w Urzędzie Pocztowym W., będąc pracownikiem Poczty Polskiej, zatrudnionym na stanowisku asystenta, przywłaszczyła powierzone jej mienie w postaci pieniędzy w kwocie 396,53 zł w ten sposób, że dokonała od klienta przyjęcia wymienionej kwoty, posługując się imiennym datownikiem i podpisem, a następnie pobranych pieniędzy nie zaksięgowwała w kasie, czym działała na szkodę spółki - Poczta Polska S.A.,

a następnie na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, po czym zobowiązał ją do naprawienia całości szkody w kwocie 1555,31 zł, orzekł o dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Wyrok uprawomocnił się z dniem 28 czerwca 2011 r.

Kasację od całości wyroku na korzyść skazanej złożył Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 500 § 1 i § 3 k.p.k., polegające na wydaniu wyroku nakazowego po uprzednim uznaniu, że zebrany w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy wskazuje, iż okoliczności czynu i wina oskarżonej nie budzą wątpliwości, pomimo tego, że okres objęty zarzutem aktu oskarżenia z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonej, treścią zawiadomienia pokrzywdzonej instytucji o popełnieniu przestępstwa i informacją z Krajowego Rejestru Karnego powinny doprowadzić sąd do powzięcia wątpliwości w przedmiocie, czy przeciwko A. M. nie toczy się już równoległe postępowanie karne co do tego samego czynu, a w konsekwencji nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nakazująca obligatoryjne umorzenie przedmiotowego postępowania, jako później wszczętego”.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego przeciwko A. M. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 537 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, wywiedziona na korzyść skazanej jest oczywiście zasadna w całości i dlatego mogła być uwzględniona na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.).

Rzeczywiście doszło do rażącego naruszenia art. 500 § 3 k.p.k. przez zaniechanie zbadania, czy występują wskazane w tym przepisie przesłanki do wydania wyroku nakazowego. Wątpliwości co do możliwości takiego wyrokowania powinny wzbudzić okoliczności przytoczone w uzasadnieniu skargi, to jest zawiadomienie Policji przez pokrzywdzonego, figurujące na 1. karcie akt, o niezarachowaniu przez A. M. **kolejnych** (podkr. – SN) wpłat, wyjaśnienia oskarżonej o takich jej zachowaniach już od maja 2010 r. czy orzekanie w niniejszej sprawie przez ten sam skład Sądu, jak w sprawie X K ... . Załączenie akt tej ostatniej sprawy doprowadziłoby do ujawnienia, że toczy się wcześniej wszczęte postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby. Bowiem wszystkie zachowania, objęte zarzutem postawionym w tej sprawie, mieściły się w ramach czasowych czynu ciągłego ze sprawy X K ..., realizowały ten sam z góry powzięty zamiar i były identyczne. Nie budzi przy tym wątpliwości utrwalone i aprobowane, również przez obecny skład Sądu Najwyższego, stanowisko, że skazanie za czyn

ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia (zob. uchwały: z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 – OSNKW 2002, z. 1 - 2, poz. 2, z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07 – OSNKW 2007, z. 7-8, poz. 55, wyrok z dnia 5 stycznia 2011 r., V KK 64/10 – OSNKW 2011, z. 2, poz. 14).

Dostrzeżenie tej sytuacji procesowej w niniejszej sprawie powinno skutkować umorzeniem postępowania o zarzucany w niej czyn na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 *in fine* k.p.k. (Rzeczą prokuratora było niedopuszczenie do uprawomocnienia się wyroku w sprawie X K ... bez objęcia nim zachowań zarzuconych w niniejszej sprawie).

Skoro postępowanie o ten czyn już się nie toczy, a jednocześnie nie wystąpiło uchybienie z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., bo zaskarżony wyrok został wydany zanim uprawomocnił się wyrok w sprawie X K ..., podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku było stwierdzenie zarzuconego w kasacji rażącego naruszenia art. 500 § 3 k.p.k., mającego oczywisty wpływ na treść wyroku.

Dopiero po uchyleniu wyroku zaistniał stan przewidziany w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., co rodziło konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 537 § 2 k.p.k.